

Pri nabiranju se je pa Jožek zamudil. Treba je bilo vsak cvet iskati, ker trata še ni bila tako nagosto posejana s cveti, kakor božična potica s sladkimi rozinami. Ko je Jožek nabral droben šopek, je pohitel z njim h kapelici in je okrasil podobo s prvim cvetjem, kakor je najbolje vedel in znal. Vselej, kadar je tako okrasil Marijino podobo, se mu je zdelo, da ga Mati božja gleda tako prijazno in ljubeznivo, kakor ne more najboljša zemeljska mati. Toda danes — danes — kaj je to? Ali sanja? Marijin pogled je žalosten, očitajoč, karajoč! Hipoma mu je bilo jasno! Stisnilo mu je krčevito srce in zajokal bi bil . . . Pobral bi cvetice iz kapelice in vrgel bi jih proč . . . Takih cvetk, ki jih je nabrala nepokorščina, Marija ne mara!

Potrt in zbezan je odhitel domov. Ivanka je spala, kakor prej. Pravkar se je nasmehnila v spanju. Gotovo se ji je sanjalo, da se igra z angelci v nebesih.

Mati so se kmalu vrnili z moko iz mlina. Jožek jim je vse povedal in jih prosil odpuščanja. Mati so mu radi odpustili, ker so videli, da je Jožku žal. Še veseli so bili, da ga je Marija huje kaznovala z enim samim pogledom, kot bi ga mogli oni z najboljšo leskovko. Dovolili so mu pa tudi, da je smel iti še enkrat nabirat rožic za Marijo. Dobil jih je več kot prej in sveta Devica jih je z veseljem sprejela. Ljubeznivo je gledala nanj, ko jih je vtikal v porcelanasto posodico na njenem oltarju.

Jaroslav

Raztreseni Stanko.

Uči se, uči,
Stanko, lepo,
Da kdaj iz tebe
Prida kaj bo.

Stanko, boš videl
Kaj boš dobil,
Če se ne bodeš
Pridno učil.

Kaj pač kot ptiček
Vedno žvrgljáš,
Kadar pred sabo
Knjigo imaš.

Ptičke zletijo
Kakor na mig —
Ti pa boš čutil:
Šviga, švig, švig — — —

Maksimov.